

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 1 cor. 70 bani, 1/2 an 5 cor., 1 an 10 cor., 1 an 20 cor.
Pentru ducerea la casă cu 30 bani pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 2 cor. 40 bani, 1/2 an 7 cor., 1 an 14 cor., 1 an 28 cor.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

INSERTIUNILE

Un gir garmond prima-dată 14 bani, a doua-oară 12 bani
a treia-oară 10 bani.

Redacția și administrația: Strada Poplăcei Nr. 15.

Se prenumără la poște și librării.

Epistole nefracate a refușă. — Manuscripte nu se însușia.

Numeri singuratici la 10 bani se vând în Sibiu: la librăria „Tipografică”, societate pe acțiuni și la librăria L. Michaelis, strada Cisnădiei, 27. — În Alba-Iulia la librăria Weiss Romat „la loter e”.

O prăpastie între
Maghiari și între noi.

II.

Ar fi fost de așteptat ca, după cumplita experiență ale anilor 1848—49, Maghiarii să învețe a ne trata cel puțin atât de onest, pe cât de puțin înerezător ne-au silit să-i tratăm acum noi pe ei. Era o cale și era firească, după înfrângerile sângeroase pe cari armatele lui Kémény și Vasvári le-au suferit dela eroinele din Mărișel, Fântânele și din alte părți, Maghiarii să se convingă în sfârșit, că un popor care știe învinge o tunuri de lemn armate regulate, nu se poate maghiariza nici cu una, nici cu două, nici cu o mie de „idei de stat”. Ar fi fost și în interesul patriei ca prinzând minte și agonisindu-și nesocai cinstite din lecțiile primite, Maghiarii să ne recunoască în sfârșit individualitatea națională și să ajungă la ideea onorabil concepută a unei păci frățești cu România, în baza egalei îndreptățiri naționale.

Nimic din toate aste lucruri firești nu s'a întâmplat. Ci s'au întâmplat altele, pe cât de repești pe atât de ungurești. S'au repești și se repetă mereu aceleași proceduri nenorocite, pe cari Maghiarii le urmează față de noi din vremi bătrâne. Maghiarii n'au învățat nimic din lecțiile strănice ce-au încasat la 1848—49 și nici n'au uitat nimic din ura lor fanatică în contra a tot ce-i românesc.

Până la 1867, dragii nostri compatrioți s'au făcut luntre și punte, s'au pus cruci și curmeziș, ca să spulbere la Viena ori-ce pornire prietenească Românilor. Rolul acesta odios îl avă și-l îndeplinea cu patimă aristocratică maghiară. În vremea asta emigrații și oialetă patrioți recrutau legiuni ungurești, cari alături cu Prusienii se lupte în contra patriei însăși și conspirau cu Bismarck, ca să mai provoace o revoluție în contra casei de Habsburg, condusă adese-ori de striftenia de suflet a consilierilor imperiali.

La 1867 Maghiarii au voit să înmormenteze pentru vecie ori-ce drepturi ale naționalităților în Ungaria. D'abia cu ohu ou vai, în urma stăruinței M. Sale și a unor oameni politici cumpătați ai Maghiarilor, s'a putut da la 1868 legea de naționalități. În același an însă, s'a s-

virșit în contra noastră nedreptatea strigătoare a *Uniunii Ardealului cu Ungaria*, faptuire pe cari n'o putem aproba nici morți.

De respectat însă, legea nu s'a respectat nici-o dată. Ca și când nici n'ar fi fost. Ba în curând guvernele ungurești au început s'o calce în picioare făcând până când *Tisza* făcând din aceste calcări de legi un sistem de *ex lex* pe seama naționalităților. Cu el se inaugurează la noi regimul de opresiune sâlbatic, care domnește și astăzi, cu mici îndulciri la aparență, cu aceeași rigoare în fond.

Legea pentru obligativitatea limbii maghiare în școlile naționalităților, școlile de stat, kisdovurile și toată seria de ucasuri și de legi excepționale menite să servească maghiarizării — eată punctele negre, cari marchează prăpastia între Maghiari și între noi. O prăpastie săpată de ei și în care nu noi vom fi aceia, cari vom cădea...

Clădirea unui „stat maghiar” prin forță și prin ilegalitate, prin pușcării și prin baionetele gendarmilor — eată pricina care a surpat ori-ce pete de păment între Maghiari și între noi.

Maghiarii vreau să ne prefacă Maghiari sau să ne strîpăie. Noi vrem să aducem statul ungar la singura lui alcătuire firească: un stat poliglot, și să ne apărăm de cei-ce vreau să ne strîpăie.

Va să zică, două curente extreme, dintre cari unul *ilegal* și deci osândit prin sine însuși, ear' cel din urmă *legal* și prin sine însuși menit să triumfeze.

Cu toată starea asta de lucruri, Ungurii ne mai vorbesc și astăzi de pace și de prietenie. Ne mai evocă și astăzi primejdiile comune: panslavismul și pangermanismul.

Dar' urechi, care s'îi asculte, nu mai găsesc între noi. Că ne-am cumințit acum și cunoaștem unde-i primejdia cea mai apropiată, care ne amenință. Asta nu e nici pangermanismul nici panslavismul, ci e *panmaghiarismul*.

Nu ne mai pot păcăli Maghiarii cu moși pe groși. Știm cu cine și cu ce fel de „prietenie” avem a face, când ni-se fac ochi dulci din partea Maghiarilor.

Lupta, ei ne-au declarat-o. Noi am primit-o. Că trebuia. Ear' în lupta asta nici un Român nu mai are chef de o nouă „pace” dela *Abrud* și nici Dragoșii nu mai au ce căuta între noi, de s'ar mai găsi vre-unul.

Vina pentru această prăpastie e numai a Maghiarilor. Această chestiune ne va preocupa în articolul următor.

Sibiu, 2 Dec. 1901.

Consiliu ministerial. Vineri s'a ținut în Viena o conferință ministerială comună, sub președinția *Maistății Sale*, fiind de față ministrii *Széll, Fejérváry și Lukács*, apoi *Dr. Körber, Goluchowsky, Kállay, Krieghammer etc.*

În conferință s'au discutat afaceri comune financiare, militare etc. de-ale celor două părți ale monarhiei noastre.

Din municipii. Din *Iablanija* ni-se scrie: În cercul electoral al *Mehadii* a căzut lista Românilor în urma presiunii, promisiunilor, volnicilor și uneltirilor sâvârșite din partea organelor administrative subalterne. Astfel că 2 notăreși străini de neamul nostru și nu de mult aleși în funcție, au șteps pe Români din lista lor, unde i-au fost pus sau ca apucătură sau doară serios, după-cum se afirmă, și s'a introdus ei în listă reușindu-le a fi aleși. Materialistul și umilitul Român, *Chiticianu*, ca președinte desfăcea în fața notarilor ședulele, ca să vadă care cu cine votează. Sub astfel de influențări și presiuni, nici nu se putea aștepta alt rezultat. Alegerea însă la tot cazul se va protesta.

„TRADARE DE PATRIE.” Studenții slavi din Fests, anume Croații, Serbii și Slovaci, intrându-se zilele acestea, s'au alăturat și ei la mișcarea Slavilor din Austria, pentru înființarea unei universități sudslave și cerând, ca universități din Zagreb să li-se dea egala situație de drept cu aceea a celorlalte universități din Austria.

Zilele maghiare timbrează această mișcare a tinerimii slave de — tradare de patrie.

Din România. Corpurile legiuitoare române s'au constituit săptămâna trecută, alegându-și birourile. Președint al senatului a fost reales *dl Eugen Stătescu*, ear' vicepreședint *d-nii Schina, V. A. Urechid, Poni și Nicolaid*.

Președint al camerei a fost reales *M. Pherekyde* și vicepreședint *Em. Porumbaru, Din. Protopopescu, C. F. Robescu și Ștefan Șendrea*.

S'au ales apoi, atât în senat cât și în cameră, comisiunile pentru redactarea proiectului de răspuns la mesajul tronului și între altele prim-ministrul *Sturza* a depus pe biroul senatului convenția comercială încheiată între România și Turcia.

Succesorul lui Revertera. „Nene Freie Prese” din Viena aduce știrea, că ambasador la vatican în locul contelui *Revertera*, a fost numit contele *Salscen Miklós*, șef de secțiune în ministerul de externe.

Internatele și școlile
— din Beiuș.

— Scăderi și miserii.

(Urmare și fine).

Școala civilă de fete și internatul „Pavelian” de fete.

Puterile didactice una ca una sunt foarte la culme; planul de învățământ însă este din cale afară neproportionat. Un exemplu. Pentru cl. a III. sunt prescrie din limba română nu mai puțin de cinci manuale. Ce să facă o biată fetiță cu atâtea cărți și prea bogate și prea sărace și prea voluminoase și prea mici? Gramatică, legendar la stilistică, legendar la poetică, stilistică, poetică. Prea mult „tică” pentru o biată „fetică”!

Special ar merita mai multă atențiune franceza, germana, pianul și cantul.

Căci vorbind la drept și fără supărare, aș fi curios să mi-se arate măcar o singură băiată, care de cinci ani încoace și-ar fi însușit fie și numai în parte cunoștința limbii franceze, ori a celei germane, sau dibăce în pian ori cant. Bucățile memorisate papagalicește, bucățile de paradă la festive și esamene, nu sunt nici franceză, nici germană, nici pian, nici cant.

„Conversațiile” din program? Apoi își vine a crede, că ai de a face cu niște stranice erori de tipar.

Cum vor conversa elevele fie într-o limbă, fie într-alta din cele două amintite aci, cât timp ele nu cunosc încă nici gramatica, nici n'au mai multe cuvinte de 80—100?

Astfel franceza și germana se reduce la niște mici traduceri și memorizări.

Este generală convingerea, că toate elevele, care au venit cu cunoștința lim-

bei germane la Beiuș, s'au întors fără să mai știe aceasta limbă, tot asemenea au dat înapoi fetele, cari la sosirea lor în Beiuș dispuneau de o cunoștință oare-care a limbii franceze.

Faptul, că chiar rectorul internatului, *dl M. Gera*, a fost silit să și ducă o băiată la Pojona, alta la Pesta pentru studierea german și a pianului, este destul de elocvent.

Negreșit, ar fi o bună inspirație, dacă profesorii și superioarele vrând a face conversație în anumite ore, ar conversa ele și ar pune pe elevele ce știu mai bine să converseze între sine în auzul celor mai neinițiate. Ba în internat s'ar pute introduce în mod stabil pentru anumite jumătăți de zile conversația germană, ear' pentru cele însoare la franceză, cea franceză. De sine să înțelege, că colecțiunile de cuvinte și memorizarea acelor în anumite doze, din oră în oră ar face imens serviciu la ajungerea scopului urmărit.

Limba română stă bine; cea maghiară și prea foarte bine, astfel, că fetele din internat mai mult vorbesc ungurește, decât românește.

Încât pentru internat, ca atare, trebuie să spun, că este foarte bine aranjat și confortabil. Disciplina severă, dar tractament nu tocmă cu tact și delicat.

Încălzitul și vîptul însă lasă mult de dorit. Fie iarnă cât de grea, dimineața fetele n'au foc în dormitoare; seara la culcat mai mult de silă și de milă, decât din datorință și pentru lipsă li-se stîmpără aerul pușinel.

Vîptul, care în primii ani ajunsesse a fi proverbial de bun, azi este foarte slab și ordinar, astfel încât fetele, cari nu primesc alimente de casă, abia mai pot să o ducă.

Eată pe scurt defectele: pâne adeseori rău lăuată, nedospită și slab coaptă; lapte botezat ori zăratit; supă slabă, carne și sos bunișoare, cartofi, varză etc. slabe, rău pregătite, sau și neconsumabile. Celelalte sînt bune, deși puține.

Pâne, sub pretexte naive, li-se dă foarte puțină; ba dacă elevele ridicându-se dela masă, își pun la busunar câte o cojiță spre a-și alina lipsa, sînt aspru disciplinate. Dejunul de 10 ore și oțina sînt lucruri necunoscute.

La reclamări în privința vîptului se răspunde cu brusări și gicanări.

Acest vîpt azi nu reprezintă mai mult decât 150—160 coroane.

FOIȚA „TRIBUNEI”

Concertul dlui D. Popovici.

Sibiu, 2 Decembrie n.

Anticipez, că din punct de vedere artistic-musical asupra concertului de aseară nu intenționez să-mi spun judecata. Din două motive. Dl Popovici e deja un artist de renume european, trecut în șirul celebrităților din partea criticilor de specialitate. Apoi ar trebui să fiu însumi *acasă* în ale muzicii, ca să pot pași pe terenul acesta.

Voi descrie deci numai impresii.

Sala dela „Musikverein” abia a încăput publicul imens și elegant, ce s'a adunat pentru-a să se delecteze în admirabila și fermecătoarea voce a celebrului artist. Pentru aceia, cari n'au avut încă ocaziune să audă pe domnul Popovici cîntînd, era arzător dorul de a-l zări pe bină cât mai în grabă; ear' în inima acelor, cari cunoșteau forța artistică a concertantului din trecut, o mulțime de plăcute și dulci reminiscențe și delicii se treziau, când îl așteptau să apară.

O furtună de aplauze a întâmpinat pășirea domnului Popovici pe bină. În mod absolut liniștit, ușor, cu siguranța unui artist obișnuit cu privirile publicului, a înțonat admirabilul cântec vechi

italian „*Amarilli*” de C. Giulio. Punea în fruntea programului a acestui dulce și sentimental cântec a fost foarte potrivită. Dispoziția publicului a fost asigurată prin aceasta până la sfîrșit. Vocea domnului Popovici, dulce și sonoră, deplin stăpînat pe toate nuanțele, a vibrat în acest cântec așa de clar, așa de mișcător, încât la sfîrșitul cântecului aplauzele publicului nu mai încetau.

Punctul 2 l-au format două piese germane, un plăcut contrast cu sentimentul cântec italian.

Domnișoara *Bertha v. Riesenberger* a cântat apoi „*Scene und Arie aus Cavaleria Rusticana*”, cu simț și foarte frumos. O voce plăcută, măgulitoare de sentimente are d-șoara *Riesenberger* încă și acum.

Punctul 4 a fost românesc: *Eminescu-Dima „Dorința”* și *Alexandri-Dima „Groză”*. Dl Popovici a fost admirabil în executarea acestui punct. Temperamentul sau dramatic, de altfel caracteristic tuturor elevilor școlii wagneriane, și-a găsit o perfectă afirmare în balada „*Groză*”; motive naționale românești în aria acestei balade însă numai cu mare bunăvoință poți găsi.

Aplauzele după terminarea acestui punct nu mai sfîrșiau, artistul a fost rechemat de repește-ori și i-s'a oferit o prea frumoasă *cunună de lauri*.

După pauză au urmat ear' trei piese germane: „*Archibald Douglas*”, de C.

Löwe, „*Der muscant*”, (care în urma freneticele „bravo” a fost repetată) și „*Wer sein holdes Lieb verloren*”, de H. Wolff.

Cele cinci cântece nemțești din punctul 7 au fost executate de d-șoara *Riesenberger* peste așteptare; vocea ei în diferitele nuanțe a fost până în sfîrșit foarte plăcută și intensivă.

Ca o reverie de sentimente au părut „*Cîntecul fluierașului*” și „*Măndruliță dela munte*”, de *Alexandri-Stefănescu*, cîntate de dl Popovici. Din sfera cântecelor germane, o trecere la *doina noastră*, la cântecul românesc a produs o divină dispoziție, un sentiment de o feroită plăcere estetică și de nemărginită însuflețire. În urma tunetului de aplauze „*Măndruliță dela munte*” a fost repetată — cu text nemțesc, poate pentru paritate.

Sublima încheiere a variatului program a fost „*Die beiden Grenadiere*”, de *Schumann*. Cu atăta artă, cu atăta sentiment și pîtrundere a fost cîntat acest cântec de dl Popovici, încât a pus în uimire și pe aceia, cari cunoșteau mai desaproape neîntrecutul talent al renumitului nostru baritonist.

Foarte nimerit a spus domnul Dr. *Cristea* în toastul său, că momentele dulci, de rari plăceri, câștigate de concertul de aseară al valorosului nostru artist *Dumitru Popovici*, ne sînt cea mai vie dovadă despre forța și ferme-

cul cu care cîntărețul ne-a încălțat înțreg sufletul, ridicându-ne cîntecele sale în sferele sublime ale celui mai frumos *deliciu* sufletesc, care ne-a făcut să uităm miseriile și grijile vieții și să petrecem câteva momente de înalte plăceri în lumea sînină a idealelor.

Îmi vine în minte „*Repülj fecském*”, cap' d'opera lui *Reményi*. Și imi vin în minte atâtea piese frumoase, răspândite în lumea mare ca produse ale „geniului unguresc”, toate scoase din vasta și neprețuită comoră a muzicii noastre populare. Și imi închipuiesc admirația popoarelor culte din apusul Europei și cuvintele elogiouse adresate națiunii române, când un talent ca dl Popovici, cu duioasa și adorabila lui voce *ar cînta* câte o doină din acele multe-multe neprelucrate artistic, care rămân pradă pe seama străinilor, nebagă în seamă de *ilustrii* nostri compozitori.

Dar' în fine, arta este *internațională*, imi va zice lumea și apoi artă românească?... N'avem, și să ne mulțumim în vecii vecilor cu aceea, că — nu există artă românească. Neamtu? Acela, da, e artist și să ne delectăm cu muzica germană, căci doar'... arta este internațională.

Pentru Români de exemplu, nu există nici *programs* de concert în limba lor națională. Poate fiindcă limba românească nu-i de — salo.

După concert la vre-o 60—70 de persoane s'au adunat în sala cea mare din etagiu dela hotel „*Împăratul Romanilor*” la cină comună. O conversație animată s'a început între păhare, care mai *tărețu* a fost întreruptă printr-o serie de toasturi.

Cel dintăiu s'a ridicat domnul Dr. *Elie Cristea*, care în avîntate și călduroase cuvinte a accentuat farmecul subtil al artei musicale, a cărei interpret atât de perfect este domnul Popovici, care face fală întreg neamului românesc. Golește paharul sau în sănătatea sîrbătoritului artist. A mai vorbit domnul Dr. *V. Bologa*, în numele „*Reuniunii de cîntări*”. Dl Popovici își amintește de dulcele suvenir din trecut câștigate în Sibiu, unde și-a dat unele din primele sale debuturi și salută pe compatriotul G. *Dima* din Brașov, căruia cei de față au decis să-i expedieze o telegramă de felicitare. Dl protopop *Cunfan* a toastat pentru doamna *Minerva Dr. Brode*, care la concert și-a dat concursul sau ca o neîntrecută acompaniatoare. *Victor Păcală* a beat în sănătatea gingașelor *membre* ale Reuniunii române de muzică din Sibiu.

A fost timpul înaintat, când societatea atât de animată s'a desfăcut, ducând fiecare cele mai dulci impresii ale unei serii petrecute într'un deliciu spiritual.

Delamara.

Premiind aceste, nu va fi fără interes a ști cât costă la an întreținerea și studiul unei băiețe în Beiuș.

Întreținerea și uniformă: 300 cor. didactru: 12 cor., înscriere: 14 cor., testimoniu: 2 cor., programă: 1 cor., fond de pensiu: 30 bani, material la lucrul de mână: 13 cor., folosirea uniformei de gimnastică: 2 cor.; cărți de școală etc. 25-30 cor. Spese de călătorie — tour — retour — după distanțe: 20-30 cor. Vestimente, alături etc. 60-100 cor., eventual pian, limba franceză și dans 90 cor., alimente de acasă (pachete) 80-100 cor. Alte spese pentru material la lucrul de mână circa: 20-30 cor. Total: 764 cor. 30 bani. Sumă colosală pentru o întreținere slabă și o instrucție — simulacru în unele obiecte!!

Că bucatării sau bucatelor sunt cauza vîplului slab din cele două internate — nu știu; atîta știu, că copii în dezvoltare au neapărată lipsă de nutreiment bun și îndestulitor.

Cele îngrate aci sînt parte imprevizibile din intuițiune proprie, parte lucruri referate de mai mulți părinți, de elevi și eleve.

Binevoitorul.

Din Teara-Oltului.

— **Reuniunea femeilor române gr.-or. din Făgăraș.**

— 28 Noembrie 1901.

Duminea trecută și-a sîrbat reuniunea femeilor române gr.-or. din Făgăraș iubileul existenței de 25 ani.

Când am primit invitarea, îmi făceam iluzia, că voi vedea o sîrbare și o petrecere curat românească; astfel, cum trebuie să fie simțul și cugetarea femeii adevărate române. Căci e lucru constatat, că la noi românii, poate mai mult ca la orice alt popor, femeia a fost păzitoarea și ocrotitoarea limbii, naționalității și a sentimentului curat și devotat românesc. S'ar fi putut deci o sîrbare mai frumoasă! Astfel gîndeam și simțiam, când am plecat la petrecere.

Dar' ce se vede? Amară desilucionare! În loc de petrecere românească mă văzui deodată într-un „mulțag“ (chef) unguresc. Nu înțelegeam tot lucrul. Când colo „mi-se spune, că un domn“ a invitat din cărmăcia alăturată, când eram deja la masă, — vorba la banchet, — vre-o cățiva frați dulci de ai sei Maghiari, patru la număr, de al căror drag musica, la porunca celor din capul trebei, tragea la „oărădă“ și la cîntece ungurești, care de care mai cu forțoi, de cugetam, că ne aflăm în o ciardă (oărădă) de pe pîstele Ungariei. Înzădar era ori-ce protest, căci așa pretindea înfrățirea Șerbano-Dano-maghiară. Noi, cei mici, ne retraserăm frumos în câte un unghiu, cum se cade la oameni „bine creșcuți“ și admiram tîmbălăul. Ce și era să facem, căci alții porunceau. Sărmane fe-

mei române! Cine ar fi crezut vre-odată să ajungeți așa departe în fraternizare cu nobilii fii împintenați ai lui Árpád.

Nu cred, că adevăratele Române și nobilele întemeietoare ale reuniunii s'ar fi prevăzută vre-odată așa ceva, căci atunci mai bine ar fi lăsat dela început treaba — baltă.

Și cazul acesta nu este primul, căci la petrecerile reuniunii femeilor gr.-or. române(?) csárdás-ul și cîntecele ungurești formează punct permanent și mult executat.

Destul, că această instituțiune a ajuns acum un mijloc de înfrățire maghiaro-română, așa mult vînată de unii paraponisiți.

După cele auzite și văzute nici o mirare nu mă prinde, ci din contră aflu de foarte natural, că o mare parte a inteligenței române din Făgăraș și jur s'a ținut departe de această petrecere — pe baza experiențelor din trecut. Ar fi bine, ca elementele desinteresate și simț și cugetare curat românească să pună odată stavilă acestor porniri neromânești, cari stau în contradicțiune cu sentimentul general românesc, și pot infiltura cu sentimente străine de neam și limbă generațiunea tină a femeilor adevărate române.

Delasate.

Revistă esternă.

Turburările din Atena.

Rapoartele ultime confirmă, că turburările din Atena au avut un caracter politic, și anume *antislavic*. Traducerea evangheliei pusă la cale de regina Olga a fost destinată numai pentru uzul privat, unele foi au enunțat însă părerea, că în tot lucrul se urmărește un scop politic, și anume nimicirea autorității tradiționale a bisericii scrise în limba elină veche, care a făcut, ca Grecii să se bucure totdeauna de oare-ce supremație asupra celorlalte popoare ortodoxe din Orient. Îndată-ce a început și ziarul „Acropolis“ să publice o traducere, suspițiunea părea a fi îndreptățită și o deputațiune de studenți a cerut o audiență la regele. Neprimindu-i, au cutreierat străzile între strigăte de „Jos cu Slavii! Jos cu rubla!“

Metropolitul Procopiu, care a demisionat, vrea să-și retragă demisiunea, care n'ar fi data de drept, nefiind făcută înaintea sfîntului sinod. Guvernul e însă firm hotărît a nu mai permite reînțoarcerea metropolitului.

Apropierea ruso-englă.

Foile din Londra au făcut propagandă pentru o apropiere ruso-englă. Propunerea e respinsă de presa rusească. „Novoe Vremia“, între altele, îi spune: „Ofertele engleze vin prea tîrziu. Ele poate-că ar fi avut vre-o valoare pentru noi, dacă ar fi fost făcute înainte de-a-și viri Chamberlain patria în crisa actuală, din care nu mai este scăpare. Anglia de astăzi nu mai e statul, care

nu de mult are un rol conducător în politica lumii, ci un factor impotent, care pretinderea începe să fie supus de rivalii sei. Răsboiul miserabil, nedrept și superficial, pe care-l poartă Anglia contra Burilor, a mai făcut ca diplomația britanică să nu mai fi socotită desămn de încredere. A căută o înțelegere cu un astfel de stat nu prezintă nici o valoare pentru Rusia...“

Miscarea revoluționară în Rusia.

Ultimele știri anunță reînceperea mișcării revoluționare în Rusia. În frunte sînt studenții, cari au împărțit milioane de foi volante, cu conținut revoluționar, până-n cele mai îndepărtate unghiri ale imperiului moscovit. O mulțime de jurnale tipărite în tipografii secrete apar. Poporațiunea dela țeară e parte mare câștigătoare pentru revoluție. Manifestele răspândite cer depunerea șefului de poliție Zuhloff. Centralul propagandei e Geneva.

Răsboiul din Africa-de-sud.

Ministrul englez de interne, Ritchie a ținut o vorbire în Croydon, unde a declarat, că cele zise de Salisbury în Guildhall sînt de a se înțelege astfel, că statele bure nu mai pot fi independente, dar' că Englezii le-ar conoede un guvern reprezentativ. — Vorbele acestea se consideră ca o pregătire pentru începerea tratativelor de pace. Se și vorbește, că tratativele acestea au început între Kitchener și De Wett. Krüger s'a declarat învoit la pace, dar' numai pe baza convențiunii dela Londra din anul 1881.

Știri mărunte.

De oare-ce tratativele împrumutului dintre guvern și delegații băncilor merg anevoe, sesiunea Sobraniei se va prelungi.

Prim-ministrul japonez, marchizul Ito va vizita în curînd Petersburg-ul. Se afirmă că, în urma conferinței, pe care o va avea cu contele Lamadorf și ministrul de finanțe Witte, se va pune bazele unei convențiuni comerciale între Rusia și Japonia.

Ambasadorul rus din Belgrad a asigurat pe regele Sîrbiei, că în curînd se va satori termenul pentru vizita părechii regale sîrbesti la Petersburg.

În camera sîrbească a căzut proiectul de lege de-a se da și femeilor drepturi politice numai cu 10 voturi.

„Ospitalitate“ și „paciență“.

— 27 Nov. n. 1901.

Onorată Redacțiune! Dați-mi voie, ca să revin, deși mai tîrziu, asupra chestiunii, pe care dl prim-secretar al „Asociațiunii“ noastre, a aflat de bine să o provoace în n-ru din urmă al „Transilvaniei“. Mărturisesc, că oulanța cu care dl I. secretar a răspuns la articolul meu din nr. 206 al „Tribunei“, m'a surprins, nu mai puțin decît tonul și cuprinsul aceluia „răspuns“. Altă-dată, nu chiar de mult, d-sa se credea cu mult mai presus, decît ca să reflecteze la ceea-ce spuneau niște scribleri: dela „Tribuna“. Acum se pare că se mai coboară nițel din înălțimea olimpică, și „se crede dator“ să răspundă imediat, deși numai în parte.

De altfel tot ceea-ce dl prim-secretar spune în meritul controversiei, nu are nici o valoare, pentru-că nu face altceva decît să persiste pe lângă aserțiunile sale neîntemeiate, de mai înainte. La acestea nici nu mai reflectez, pentru-că toți cei au participat la ședința a doua a adunării generale — și au participat foarte mulți — știu, că tot răspunsul d-sale la observările mele a fost o întrerupere nervoasă, prin care nega că ar exista v'un raport literar, provocându-se la broșura oficială, în care de fapt nu se cuprindea. Acum însă susține morțiș, că a fost prezentat un raport în forma unui „repertoriu bibliografic“, a cărui formă însă într'adevăr tristă o pune în socoteala unui conclud al secțiunilor literare. Ei bine, e pagubă de vorbă multă. Broșura, care cuprindea toate rapoartele și actele comitetului, există încă, și acolo de fapt nimic ce se samene a raport literar, sau a „repertoriu“ nu există. Dar' cu broșura aceasta voia dl I. sec. să-mi taie cloamba de sub picioare, pentru a nu mai pute face eu nici o observare.

A persista deci cu cerbicioșie pe lângă o aserțiune, pe care cu faptul ai desmintit-o înainte, poate fi o manieră urbană, — după conceptele d-sale — dar' nu e lucru corect.

Dl I. sec. neagă, că ar fi voit să treacă în sarcina secțiunilor, unica îndatorire și unica lucrare, cu care până

aci își vedea încătrva activitatea de I. secretar: facerea raportului literar; și drept dovadă se provoacă la regulamentul secțiunilor, votat în adunarea din 1900. Ei bine, nu ne creadă așa de noi! dar' regulamentul acela cine l'a făcut? Tot dl secretar.

Susțin deci încă odată, și sper să mai am ocazie a arăta pe larg, că dl I. sec. — nu împoartă din ce motive — a căutat și caută a se scutura de toate sarcinile, ce i-s'ar impune într'adevăr d-sa așa consideră secțiunile, ca niște instituții, cari au să împlinească tot ceea-ce se cerea să facă prim-secretarul, instituit, la 1895, ca post sistematizat a ocupa exclusiv toate forțele unui bărbat priceput și iubitor de muncă culturală-literară și retribuit pentru această muncă, dintru început, cu frumosul salariu de 1500 fl.

Pentru aceasta tendință, prea vedită de altfel, a d-sale vorbesc: 1.) În-augi regulamentul, la care s'a provocat, și care este produsul genuin al personalității d-sale. 2.) Faptul că în §. 34 al regulamentului intern ce s'a primit în adunarea din urmă, nuse prevedea pentru d-sa, adică pentru prim-secretarul „Asociațiunii“, niciari obligațiunea veche de a face raportul anual despre mișcarea literară.

3.) În fine chestia cunoscută a școalelor, care s'a hotărît în adunarea din Beiuș, în care a fost ales și I. secretarul în noul post, și tocmai în vederea acestui fapt.

Se știe, că rezolvarea acelei hotăriri: chestiune eminamente culturală, a fost dată pe mîna secretariului al II., care ca om harnic a și luat-o asupra sa, dar' credea că are să o trateze ca ori-ce măsură administrativă. După doi ani de zile în fine, I. sec. în urma unor observări ce am făcut chiar eu în ședința comitetului, a preluat asupra sa sarcina, și a promis, că până la proxima adunare va prepara terenul acțiunii, oulăgînd datele.

Proxima adunare avea să fie peste 3 luni în Băile-Herculane. Acolo însă n'a prezentat chiar nimic în chestie, ba în adunarea din 8 oct. anului urmă n'a mai rămas din celebra chestiune. Numai interelat de către comisiunea raportului general a răspuns, că afacerea a trecut — la secțiunea școlastică.

Nimic nu ilustrează mai bine felul cum dl prim-secretar își înțelege postul decât creațiunile sale — unicele sale creațiuni — „regulamentele“. Dl I. sec. cu toată cultura sa urbană, are o credință deșartă: crede grozav în „regulamente“. De cățiva ani nici n'a produs altceva — afară de „Enciclopedie“ — decît regulamente, — fel de fel de regulamente, interne și externe. Și când ieprăvește câte un astfel de regulament, plin de capitoli, de paragrafi și puncte a) b) c) etc. i-se pare ca și când însași instituția, pentru care e menit nenorocitul de regulament, ar funcționa, ar lucra și produce.

Deșartă și amăgitoare credință, care se va răspuna amar, nu asupra dlui I. sec., compilatorul regulamentelor, ci chiar asupra „Asociațiunii“ noastre, din care se face astfel un simplu birou, înregistrator de acte, fără rost și fără viață.

Etă, de exemplu, §. 34, din regulamentul intern al secțiunilor, votat cu unele modificări și adaosuri în ultima adunare generală! Din el se vede cum contempează autorul §-ului activitatea primului secretar:

„Prim-secretarul este organul intermediar (!) între secțiuni și comitetul central, și anume;

a) eșecută conclusele comitetului central înăc privesc lucrările secțiunilor;

b) referază în stîni comitetului toate (chiar toate) propunerile și actele intrate dela secțiuni;

c) redigează procesele verbale ale ședințelor plenare; (odată în an!)

d) susține continue legături de corespondență cu referenți secțiunilor (auzi acolo: continue legături de corespondență, va să zică ziua noaptea! și încă!) raportînd comitetului central din timp în timp despre activitatea acestora;

e) îngrijește de provederea secțiunilor cu toate isvoarele și mijloacele trebuincioase pentru lucrările lor (lifează cărți, instrumente științifice, hărți, penite, vee de lucru, răbdare la muncă, etc. etc. Ce de lucru!)

f) ca redactor al organului „Asociațiunii“ împarte spre recensare scrierile apărute (colosală muncă pentru un redactor!), îngrijește de publicarea în foaia „Asociațiunii“ (așa? nu în alte

foi?) a actelor și comunicatelor secțiunilor (grigi!), și în fine

g) eșecută însăși înăcările ce i-se vor da din partea secțiunilor.

Poftiți, mă rog, cătă voroavă, cătă tipăritură, spre a preciza rolul secretarului și ce rol minuscul și de puțină ispravă se prevede unui secretar, primului secretar, căruia „Astra“ îi ofere 3000 coroane la an! Observați însă, că între aceste 7 puncte, nu e nici unul, care să-i prescrie secretarului I. facerea raportului din vorbă, și că numai prin votul adunării s'a făcut aditamentul acesta. Nici astfel însă secretarul I. nu este acolo, unde ar trebui să fie, după ideile cari au creat postul acesta, așa cum e azi, la 1895.

Dar' nu mai lungese vorba pe tema aceasta, pentru-că va trebui să revin într'alt loc, altă-dată, dacă nu se vor schimba lucrurile, chiar și cu riscul de a-mi auzi dela dl prim-secretar, că îmi lipsește „tonul de urbanitate“.

Ah, dl prim-secretar este omul manierelor elegante și al bon-ton-ului fără greș! Dacă problemele culturii și literaturii noastre, ce le urmărește „Astra“, s'ar pute rezolva cu „bon-ton“ și maniere de lumea mare, de sigur dl secretar ar fi cel mai potrivit pentru postul ce ocupă la „Asociațiune“. Nenorocirea noastră numai, că lucrul nu e așa simplu. Aci nu-n îndestulătoare manierele, ci trebuie muncă, pricepere și dragoste pentru cauzele culturale și literare.

Încolo eu nu știu — cum aș pute ști? — de se împacă oare cu manierele și cu bon-ton-ul, felul de a trata al dlui I. secretar, care în chestii de acestea, scrie cu cuvinte cari nu au aparență prea urbană; d. e. „mistifică“, „mistificățiune“, „ton lipsit de urbanitate“ și „espectorări“.

Apropos de „espectorări“. Cioș, „celelalte espectorări“ ale mele — așa scrie dl prim-secretar în tonul seu de urbanitate — dacă le-ar învrednici de un răspuns — ar abusa de ospitalitatea d-voastră — on. reacție! — și de paciența publicului cetitor; și crede că „tonul lor lipsit de urbanitate“ îndreptățește a le ignora.

Ah, scușați stimabile domn secretar, sunteți foarte grațios. Dar' nu mă alterează. Știu eu, că adevărul supără și ori-ce supărare domni mari o pot socoti drept inurbanitate. Numai că, de, poate n'ar fi nici interesul d-voastră să ignorați atâtea lucruri; ați ignora deja prea de tot multe.

Eu, din parte-mi apelez chiar la bunăvoința domnilor redactori, cum și la indulgența onorabilului public cetitor, să vă acoarde ospitalitatea și răbdarea lor. Ar fi o plăcere pentru noi toți, să cetim scrisorile d-voastre pline de idei mari, îmbrăcate toate în formele cele mai urbane, și predate cu manierele cele mai elegante, strict după bon-ton. Într'adevăr, dl prim-secretar, d-voastre aveți un loc de onoare, un post de importanță rară, în viața noastră publică. Și totuși noi muritorii de rînd, „scribleri“, ca și cetitorii, urbani și neurbani, așa de rar avem ocazie, a vă auzi, a vă ceti. În adunări abia spuneți o vorbă ori două, și acelea scurte și nervoase; prin gazete nu scrieți nici-cînd.

Care vi-s ideile, planurile, aspirațiunile, ce vă preocupă? Să le vedem, să le auzim! Nu putem noi crede, că d-voastră prim-secretarul primei noastre Asociațiuni culturale și literare, să vă ocupați numai cu reformele băncilor, cu instituirea de birouri informative, ori cu alte operațiuni analoage. Aceasta nu o credem. Învedniciți-ne dar', de înalta d-voastră atențiune.

Acel „un membru“.

Cronica zilei.

Sibiu, 2 Dec. 1901. n.

Sfîntire de biserică. Ni-se scrie un lung raport, din care extragem următoarele: La 11 Noembrie s'a făcut sfîntirea bisericii renovate din *Bozovici* și tot odată instalarea parohilor noi *Ioan Brînzeiu* și *Nicolae Bihoi*. Delegatul episcop. a fost veteranul protopresbiter *M. Popoviciu*, care sosind în seara precedentă a fost primit cu solemnitate, fiind luminat întreg orașul.

Sfîntirea bisericii renovate, împreună cu s. liturgie s'a început la 10 ore p. m., — prin protopresbiterul *Mihail Popoviciu* asistat de preoții: *Ioan Brînzeiu* și *Nicolae Bihoi* și cu asistența preoților *Dimitrie Bogoviciu*, *Nicolae Novacoviciu* și *Vasile Popoviciu*. Corul din *Bozoviciu* sub conducerea bravului conducătoru *Ilie Ruva*, câșșar la institutul nostru românesc, „Nera“ nu a lăsat nimic de dorit. La

Chiosc românesc în Stuttgart.

În zilele de 15-18 Noembrie st. n. a fost la Stuttgart o sîrbare de caritate, care de mai mult timp se ține în fiecare an în capitala Württembergului în folosul cantinelor școlare.

Comitetul însărcinat cu organizarea a căutat să aranjeze anul acesta pe lângă obicîinutul bazar și ceva nou, și anume sîrbări costumate reprezentînd portul diferitelor națiuni.

Astfel au fost aranjate pavilioane, unde s'au admirat costumele grăbești, rusești, elvețiene, românești, suedeze, turcești, etc.

Dintre toate pavilioanele, acela care a avut un deosebit succes și care era centrul de atracțiune a tuturor vizitatorilor, a fost chioscul „*Cafeneaua Românească*“, pus sub patronajul distinsei d-ne G. Benger, soția consulului general al României.

Pe când celelalte națiuni aveau la dispoziția lor niște chioscuri mici, „*Cafeneaua românească*“ era instalată în două saloane spațioase, decorate în mod admirabil cu diferite țesături, covoare, obiecte de industrie casnică, toate producție națională românească, comandate înadins pentru aceasta ocazie din țeară, precum și două frumoase tablouri reprezentînd unul Bucureștii și altul Sinaia, executate pentru chioscul român.

Peste douăzeci de doamne și domnișoare din aristocrația württembergese în costume țărănești din Rucăr, Golești,

[324] 25-48 Strada Română nr. 81.

Deschidere de restaurațiune.

Subscrișul am onoare a-mi recomanda **restaurațiunea română** ce mi-am deschis cu ziua de astăzi în

Sibiu, strada Gării (Bahngasse) nr. 5

și totodată rog pe prea stimatul public a mă sprijini.

Serviciu prompt și cu prețuri moderate.

În ori-ce vreme se capătă mâncări gustoase și beuturi bune.

Aici se capătă și odăi pentru călători pe lângă prețuri foarte ieftine.

Cu deosebită stimă

Sibiu, în Noembrie 1901.

Dumitru Bloțu,
arândator.

890 3-3

Din editura „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

Biblioteca populară a „Tribunei”

1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 culeșe tip., broș., elegant. Un exemplar 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 10 bani.
3. Co n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 bani.
4. Pipăruș Pătru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 16 bani.
5. Păcală și Tândală. Anecdote de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 8 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culeșor-tipograf. Un exemplar 80 bani.
7. Teu legământ. Poveste de Gr. Sima al lui Ion. Un exemplar 16 bani.
8. Colăcișorul. Obiceiurile țărănilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 bani.
9. Fiica a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 6 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 16 bani.
12. Îndărălnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 16 bani.
13. Răstăm de mamă. Legendă populară din gura Nașudului. De George Coșbuc. Un exemplar 12 bani.
14. Bunica de Bojica Némcey, tradusă din limba boemă de prof. Dr. Urban Iarșnik. Un exemplar cu 80 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ion. Un exemplar 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ion. Un exemplar 16 bani.
17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 16 bani.
18. Căldărușă cu trei picioare. Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Gevrey. Un exemplar 16 bani.
19. Cenușoara. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 16 bani.
20. Un peștor îndărălnic. Novela de Björnsterne Björnson. (1866). Un exemplar 8 bani.
21. Prietenul meu Vântură-Teard. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 16 bani.
22. Scăpăratărea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 8 bani.
24. Strigoalea. Din fanteziile lui Nicolae Coșbuc. Un exemplar 40 bani.
25. Drama mamei. Rădăci de George Coșbuc. Un exemplar 20 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson. Un exemplar 12 bani.
27. Vecinul. Din fanteziile lui Nicolae Coșbuc. Un exemplar 40 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 20 bani.
29. Sgârșitul. Comedie de Meliore. Un exemplar 60 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 10 bani.
31. Nucul împărat. Poveste din popor de „Mărgineanu”. Un exemplar 24 bani.
32. Dina împărăteasă și peana ei alasă. Poveste din popor de „Mărgineanu”. Un exemplar 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 10 bani.
34. Splice de aur. Culeș de dascălul Ioan F. Leșar. Un exemplar 20 bani.
35. Un idil în Rosen. Novela de Bret Harte. Un exemplar 16 bani.
36. Baba Iadului. Poveste în versuri de Ioan Meșu. Un exemplar 16 bani.
37. Prințesa fermecată. Poveste în versuri de P. Delfu. Un exemplar 20 bani.
38. Dina Mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Meșu. Un exemplar 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Meșu. Un exemplar 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antonie Ghislan senil. Un exemplar 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 5 acte de Carlo Goldeni. Tradusă de domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 40 bani.
42. Croitorul și cei trei fosești. Poveste de Ioan Meșu. Un exemplar 80 bani.
43. Mica Fădăță. De George Sand. Un exemplar 60 bani.
44. Rusalia pșenurului. Poveste de Nicolae Trimehițeniu. Un exemplar 44 bani.
45. Roma invinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exemplar 40 bani.
46. Clara Milici. Novela de I. Turgheniev. Tradusă din limba rusă de Enea Hedeș. Un exemplar 80 bani.
47. O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 16 bani.
48. Poezii populare „Căntece bătrânești”. Din culeșerile lui I. Pop Rotegănu. Un exemplar 20 bani.

Celor ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librărilor și peste tot-vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Se află de vânzare în librăria W. Krafft în Sibiu.

„Foaia Poporului”,

este cea mai bună și mai ieftină gazetă populară.

„Foaia Poporului”

ese în fiecare Duminecă, în format cuart mare, cu cuprins bogat politic-național, economic, literar, informativ etc. și cu ilustrațiuni.

Pentru-ca fiecare știutor de carte se poată abona această foaie

„Foaia Poporului”

va costa numai 4 cor. pe anul întreg sau 2 cor. pe jumătate de an.

Abonamentele se fac de-adreptul sau prin mandate postale la

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Pretutindeni,

chiar și în locurile cele mai mici se caută persoane vrednice și diligente, cari prin luarea unei agenturi pot să-și asigure un venit de

5—20 cor. la zi.

Oferte cu descrierea amănunțită a ocupațiunii actuale se se trimite sub „Verdenst” la H. Schalek, Viena, I. Wollzeile 11.

882 3-3

Cumpărați-vă Călindar!

Cel mai bun, mai frumos și mai ieftin călindar românesc

Călindarul Poporului pe 1902

a apărut și se află de vânzare cu prețul de **40 bani** (20 cr.) și porto **6 bani** (3 cr.)

Se poate procura dela librăria „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu, strada Poplăcii nr. 15 și la alte librării din țeară.

A apărut și se află de vânzare la „Tipografia” soc. pe acțiuni în Sibiu

Anuarul I.

al „Reuniunii sodalilor români din Sibiu”, cuprinzând

unele date dela întemeierea ei până la 31 Decembrie 1899

publicat de

Comitetul Reuniunii.

Prețul 1 cor. 20 bani, cu porto postal 1 cor. 40 bani.

Supplex Libellus Valachorum.

Cererea celor doi Episcopi români prezentată în numele națiunii române către Împăratul, la 1791.

Textul original și traducerea făcută

de **Dr. E. Dălanu.**

Se află la toate librăriile românești.

Prețul 1 coroană.

Cartea Stuparilor săteni

de **Romul Simu, învățător.**

Cu mai multe ilustrațiuni în text.

Editura și proprietatea

Reuniunii soc. de agricultură din comitatul Sibiu.

Prețul 70 bani plus portul postal.

Reuniunea agricolă prin edarea acestei cărți folositoare a umplut un gol adânc simțit la literatura sâmpăritului. Broșura este scrisă de un fruntaș învățător, stupar priceput. Ea răsfeacă pe scurt tot de ce are trebuință un stupar. Se recomandă cu deosebire ca premii pentru școlarele noastre de tot soiul.

Se vinde la

Librăria W. Krafft.

Doi mari Metropoliți ai Românilor
Andraiu bar. de Șaguna

și
Alexandru Sterea Șulăni.

— Portrete frumoase. —

Lucrate la Viena, în fototipie, fiecare separat, pe hârtie fină de carton; sunt foarte potrivite tablouri în casa fiecărui Român.

Prețul unui exemplar 40 bani.

„Tipografia”,
soc. pe acțiuni, Sibiu.

Pentru tipar responsabil Ioan Marușchall.

Hotel central

aproape de gară (strada Gușteritei nr. 76).

1 odă cu 1 pat numai pentru **1 coroană**

apoi

vinuri curate de masă de pe Târnava-mică.

Cele mai bune calități de bere

precum și **dejun, prânz și cină. — Cafea și licooruri fine.**

Cu deosebită stimă

892 3-3

HERMANN TREBITZKY,
hotelier.

Legea veterinară

atât de mult folositoare tuturor economilor și tuturor primăriile comunale — a eșit de sub tipar în a doua ediție îndreptată și îmbogățită. »Reuniunea română de agricultură din comitatul Sibiuului» a îngrijit ca atât limba cât și forma cărții acesteia să fie cât se poate de potrivită, pentru-ca poporul să poată pe deplin înțelege sfaturile și îndrumările ce i-se dau cu privire la: pasapoarte, tîrguri de vite, boale lipicioase și multe alte lucruri folositoare. Cartea se numește:

Învățătorul Munteanu

împartășește economilor și cele mai de lipsă cunoștințe

despre

LEGEA VETERINARĂ (Lecuirea vitelor)

BOALELE LIPICIOASE (CONTAGIOASE)

stând cu dinții la sfat în serile lungi de iarnă.

De

Tormay Béla.

Ediția II. revizuită — 152 pagini mari.

Cartea costă 80 bani (cu porto postal 90 bani) și se poate cumpăra dela

Reuniunea română de agricultură
din comitatul Sibiuului.

Ilustrații românești!

Cărți postale

cu

ilustrații românești

„...toate 'n tot
Frumoase cât eu nici nu pot
Mai frumoase să-mi socot —
Cu mintea mea”

în

peste 20 variante,

care de care

mai fermecătoare

Se află cu prețul de **10 bani** per bucată

la

„Tipografia”,

societate pe acțiuni în Sibiu, str. Poplăcii nr. 15.

La cumpărări mai mari se dă rabat potrivit.

Tipuri admirabile.

Descrierea Ardealului.

Cine vrea să cunoască frumoasa țeară a **Ardealului**, și cu deosebire **Munții Apuseni**, patria lui **Horia** și **Ianov**, să citească scrierile lui **Silvestru Moldovan** anume:

Țeara-Noastră,

descrierea părților sudice ale **Transilvaniei** și **Valca-Mureșului**, apoi

Zarandul și Munții-Apuseni,

Cu 9 ilustrațiuni și o schiță.

Descrierile sunt făcute în fel de călătorie, cu datele și porturile Românilor și cu multe legende despre dealuri, cetăți, izvoare ș. a.

Fiecare carte costă 1 fl. (și 5 cr. porto), în România 3 lei.

Toate siarele noastre au apreciat în cuvinte elogioase aceste descrieri, unicele ce le avem despre Transilvania în limba română.

„Liga română”, scrie între altele:

„Până astăzi n'a existat în limba română o descriere a acestor regiuni atât de interesante din mai multe puncte de vedere. Dl Silvestru Moldovan a răspuns deci prin această publicație unei trebuințe ce intrădever se simțea la noi. Sperăm, că publicul cetitor va face acestei scrieri primirea cuvenită pe care o merită.

Comande se pot face la

Librăria W. Krafft.